

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: III Kž 1/2020-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao trećestupanjski sud, u vijeću sastavljenom od sudaca Ane Garačić kao predsjednice vijeća te Ranka Marijana, Damira Kosa, dr. sc. Zdenka Konjića i Perice Rosandića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice-specijalistice Martine Setnik kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv opt. I. K., zbog kaznenog djela iz čl. 111. toč. 3. Kaznenog zakona ("Narodne novine", broj 125/11., 144/12., 56/15., 61/15. i 101/17. – dalje: KZ/11.), odlučujući o žalbi optuženog I. K., podnesenoj protiv presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske, broj I Kž-38/2019-9 od 6. studenog 2019., u sjednici održanoj 1. lipnja 2020.,

p r e s u d i o j e :

Odbija se žalba opt. I. K. kao neosnovana, te se potvrđuje drugostupanjska presuda.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kao drugostupanjskog suda, prihvaćena je žalba državnog odvjetnika i preinačena prvostupanjska presuda u odluci o kazni na način da je opt. I. K., za kazneno djelo iz čl. 111. toč. 3. KZ/11., osuđen na kaznu dugotrajnog zatvora u trajanju dvadeset i jedne godine. U ovu je kaznu, na temelju čl. 54. KZ/11., uračunato vrijeme uhićenja i istražnog zatvora od 20. siječnja 2016. pa nadalje. Istom je presudom odbijena žalba opt. I. K. kao neosnovana, te je u ostalom pobijanom a nepreinačenom dijelu potvrđena prvostupanjska presuda.

Protiv ove drugostupanjske presude, žalbu je Vrhovnom sudu Republike Hrvatske, kao trećestupanjskom sudu, podnio opt. I. K., putem branitelja F. R., odvjetnika iz Z., zbog odluke o kazni s prijedlogom preinačiti drugostupanjsku presudu i optuženiku izreći blažu kaznu.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Na temelju čl. 474. st. 1. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine", broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. – odluka Ustavnog suda, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14.

70/17. i 126/19. – dalje: ZKP/08.) spis je dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

Žalba je neosnovana.

Nije u pravu opt. I. K. kada se žali zbog izrečene kazne dugotrajnog zatvora, smatrajući da je takva kazna prestroga, jer „... premašuje stupanj optuženikove krivnje ...“.

Odluka o kazni mora izražavati individualiziranu, zakonom predviđenu društvenu osudu zbog konkretnog kaznenog djela.

Određujući vrstu i mjeru kazne koju će primijeniti, sud uzima u obzir okolnosti koje utječu da kazna po vrsti i mjeri bude lakša ili teža za počinitelja kaznenog djela, a osobito stupanj krivnje, pobude iz kojih je kazneno djelo počinjeno, jačinu ugrožavanja ili povrede kaznenim djelom zaštićenog dobra, okolnosti u kojima je kazneno djelo počinjeno, okolnosti u kojima je počinitelj živio prije počinjenja kaznenog djela i usklađenost njegovog ponašanja sa zakonima, okolnosti u kojima živi i njegovo ponašanje nakon počinjenja kaznenog djela, te ukupnost društvenih i osobnih uzroka koji su pridonijeli počinjenju konkretnog kaznenog djela.

Premda žalitelj tvrdi kako nisu, u dovoljnoj mjeri, cijenjene olakotne okolnosti (optuženikovo priznanje djela, njegov dosadašnji život i smanjena ubrojivost) iz pobijane presude proizlazi kako su te okolnosti pravilno valorizirane. Pored činjenice što je optuženiku olakotnim cijenjeno priznanje počinjenja odnosnog kaznenog djela, jasno je istaknuto kako su, zbog kombinacije specifičnih poremećaja optuženikove ličnosti i stanja aktualne alkoholiziranosti, njegove mogućnosti shvaćanja vlastitog postupanja i vladanja svojom voljom bile smanjene. Kako je to bilo od utjecaja na optuženikovo ponašanje tijekom inkriminiranog događaja, i ova je okolnost ocijenjena olakotnom. Jednako tako, olakotnim je cijenjeno što je optuženik odrastao uz psihički bolesnu majku i oca sklonog alkoholu, koji se konstantno nasilno ponašao prema njemu i drugim članovima obitelji.

Kada žalitelj ističe kako ovo kazneno djelo predstavlja „... eksces u ponašanju optuženika ...“ onda doista grubo zanemaruje većinu utvrđenih okolnosti, koje su od značaja za pravilnu odluku o kazni.

Optuženik je agresivno i bešćutno ubio blisku osobu, svoju izvanbračnu suprugu A. N., koju je već ranije zlostavljao i prema kojoj se i ranije nasilnički ponašao. Ovo kazneno djelo je počinio za vrijeme zabrane približavanja izvanbračnoj supruzi i zabrane uznemiravanja, te za vrijeme udaljavanja iz zajedničkog kućanstva. Mjere su bile određene pravomoćnom presudom Prekršajnog suda u Zagrebu, po kojoj je proglašen krivim za počinjenje prekršaja iz članka 10. stavak 1. Zakona o zaštiti od nasilja u obitelji, na štetu A. N.

To optuženiku nije bilo dovoljno, već je za vrijeme trajanja zaštitnih mjera, A. N. u kupaonici zadao više ozljeda nožem, od kojih je na mjestu preminula.

Nadalje, iz izvadaka iz kaznene evidencije (list 66-69 spisa predmeta) proizlazi da se radi o višestruko osuđivanoj osobi, koja je do sada u pet navrata osuđivana zbog imovinskih

kaznenih djela (krađa i teška krađa), a u čak šesnaest navrata zbog različitih kaznenih djela s elementima nasilja (teška tjelesna ozljeda, razbojništvo, prijetnja, nasilničko ponašanje i iznuda).

Iz navedenog je potpuno jasno kako se ne radi o ekscesu u ponašanju optuženika, već upravo suprotno, o trajnoj i gruboj neusklađenosti sa elementarnim društvenim normama, a njegovo ranije višestruko osuđivanje, nažalost, nije ispunilo svoju svrhu.

Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao trećestupanjski sud, nalazi da su pravilno utvrđene i ispravno ocijenjene sve okolnosti relevantne za zakonitu odluku o vrsti i mjeri kazne.

Odmjerenom kaznom dugotrajnog zatvora u trajanju dvadeset i jedne godina, ispuniti će se zahtjevi kako generalne tako i specijalne prevencije. Takvom će se kaznom izraziti jasna društvena osuda zbog počinjenog kaznenog djela, utjecati na počinitelja da ubuduće ne čini kaznena djela, te mu omogućiti resocijalizaciju i ponovno uključivanje u društvo, ali utjecati i na sve ostale da ne čine kaznena djela, kao i na svijest građana o pogibelnosti kaznenih djela i pravednosti kažnjavanja njihovih počinitelja.

Ispitujući drugostupanjsku presudu po službenoj dužnosti u skladu s čl. 490. st. 2. u vezi čl. 476. st. 1. toč. 1. i 2. ZKP/08., Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao trećestupanjski sud, nije našao da bi bila ostvarena ni bitna povreda odredaba kaznenog postupka, na koju se pazi po službenoj dužnosti, niti povreda kaznenog zakona na štetu optuženika.

S obzirom na izloženo, primjenom čl. 490. st. 2. u vezi čl. 482. ZKP/08., presuđeno je kao u izreci.

Zagreb, 1. lipnja 2020.

Predsjednica vijeća:
Ana Garačić, v.r.